

Степ

Амвросій Метлинський

Їдемо з батьком степом серед ночі;
То як мій коник заграє, заскаче,
Зараз чогось мому батькові в очі
Сльози навернуться, мов він заплаче...
"Чи не спитав,
Чого плаче
Він, козаче?"

"Ох, чи знаєш, — каже, — хлопче,
Який степ твій коник топче?" —
"Що ж він каже,
Коли зна вже?"

"Хто тут бився, в степу мчався?
Хто втікав, кого лякався?" —
"От же й чули,
Та забули..."

"Чув, чиї отсе могили,
Чув, чого тут вовки вили?.." —
"Бач, від чого
Він, небого..."

"Колись, мій синку, ми тії могили
Трупом та трупом начиняли;
Колись, мій синку, ми в тії могили
Злих ворогів, було, спати клали..." —
"Бач, од чого
Край могили
Вовки вили!"